

הזקן המכור

קווקז

עדיין ילד, אבל הנער התעקש
והסוחר הסכים בסוף. הוא נתן לנער
שלושת אלפים דינר זהב, והצעיר יצא
עם שיירת סוחרים.
אחרי מסע ארוך הם הגיעו לעיר
גדולה. היו שם שווקים רבים שבהם

חי פעם סוחר בכלי חרסינה וגביש
והיה לו בן יחיד. כשהבן הגיע לגיל
שש-עשרה התחיל לבקש מאבא
שיתן לו לצאת לשווקים.
"תן לי, אבא, לצאת העירה עם
השיירה. אני רוצה להכיר את העולם,
לראות איך חיים בני אדם במקומות
אחרים, וללמוד איך מרוויחים כסף
למחייה."
אבא סירב לו, כמובן, כי ראה בבנו

"כן, ראיתי כבר הרבה זקנים" ענה
הנער "אבל זקן עשיר כמו זה שלך
טרם הזדמן לי לראות. תמכור לי
אותו. אשלם לך כמה שרק תרצה."
בעל הזקן צחק:

סחרו בכלי חרסינה וגביש והנער
הסתובב בשוק ולמד את דרכי
המסחר.
במקום אחד בשוק הוא ראה פתאום
זוג המשחק בשש בש. אחד
השחקנים היה איש מכובד, פקיד
כלשהו, בעל זקן אדום ארוך. הוא גם
שם לב שהעוברים ושבים מברכים
בכבוד את בעל הזקן, וזה רק בקושי
מניע את ראשו בתשובה. הנער ניגש
קרוב יותר והתחיל להתבונן בזקן
המפואר. הפקיד הרגיש בכך ושאל:
"למה אתה מתבונן בי כך?"

אבא מחכה לי עם סחורה."
הפקיד שהיה כבר מוכן לגלח את
זקנו, השתומם:
"ומה עם הזקן?"
"כבודו, הזקן עכשיו שלי. אקח מתי
שארצה, אעשה בו מה שארצה.
בינתיים שמור עליו."
הפקיד שמח: "קיבלתי סתם שלושת
אלפים דינר זהב" חשב לעצמו
"והנער כנראה טיפש גמור."
הנער התהלך בשווקים במשך כל
השבוע, ובסוף השבוע ערכו בעיר
חגיגה - יום הולדת של פקיד חשוב.

"מה, אתה מתבדח?"
אך בן הסוחר לא רצה לוותר.
"אשלם לך אלף דינר זהב. אלפיים.
לא, שלושה אלפים דינר זהב!"
עיני הפקיד הבריקו בחמדנות:
"לשם מה לך הזקן שלי?"
"יש לי כבר הכל ורציתי" ענה הנער
"אבל לא זקן כזה."
בעל הזקן הסכים.
"טוב. אמכור!"
הם חתמו על הסכם במשרד ראש
העיר והנער נפרד מהפקיד:
"אני צריך עוד לעבור הרבה בשווקים."

כל הסוחרים הוזמנו למסיבה. בן
הסוחר הגיע גם הוא.
בא ורואה - במרכז שולחן הכיבוד,
ליד ראש העיר, יושב בעל השמחה,
הפקיד המוכר לו, ומלטף את זקנו
האדום הארוך. הנער ניגש לשולחן,
בירך את בעל השמחה והתיישב לידו.
הפקיד נראה קצת נבוך אך החזיר
ברכה וכיבד את האורח הלא קרוא.
"תודה, אינני זקוק לדבר" אמר בן
הסוחר "אני רק רוצה ליפות קצת את
הזקן שלי לכבוד החגיגה" והוא הוציא
מהכיס צבעים והתחיל לצבוע את

הזקן האדום בצבעים שונים.
האורחים ההמומים שתקו והפקיד רק
מצמץ בעיניו. בסוף ראש העיר לא
יכול היה לסבול הדבר. הוא יצא
החוצה וביקש שיקראו את הפקיד.
הפקיד, בעל זקן צבעוני יצא אליו,
ואחריו גם בן הסוחר עם הצבעים.
ראש העיר והפקיד ביקשו שהנער
יסכים לוותר על הזקן ולקבל את
שלושת אלף הדינר זהב חזרה.
"אינני צריך כספים" טען הנער "אני
רוצה רק את הזקן."
הפקיד קרא:

"אשלם לך חמשת אלפים, רק שחרר
אותי מהבושה הזו!"
והנער שוב:
"אין לי צורך בכסף. אני רוצה את
הזקן, כפי שהסכמנו."
"אתן לך עשרת אלפים דינר זהב!"
כאילו באי-רצון רב ויתר הנער
ותמורת עשרת אלפים דינר זהב
"החזיר" לפקיד את הזקן שלו.
למחרת בן הסוחר קנה בשווקים
שיירה שלמה של כלי גביש וחרסינה
וחזר הביתה.
"מה הבאת לי, בני?" שאל אבא.

"כלי גביש וחרסינה בעשרת אלפים
דינר זהב."
אבא הופתע:
"מאין לקחת כל כך הרבה כסף?"
הבן סיפר בדיוק איך נהג בעיר. הזקן
צחק:
"עכשיו אני רואה שיש לי יורש
מכובד."

